ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **N. V. Q.,** zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 7. dubna 2020 č. j. 52 A 30/2020 - 13,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 7. dubna 2020 č. j. 52 A 30/2020 - 13 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal dne 21. června 2019 na zastupitelském úřadu v Hanoji žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalovaný tuto žádost zamítl rozhodnutím ze dne 2. září 2019, které však zrušila Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 20. prosince 2019.

[2] Dne 24. února 2020 požádal žalobce žalovaného o sdělení, jaké kroky a úkony v jeho věci činí, a zároveň požádal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o uplatnění opatření proti nečinnosti.

[3] Žalobou na ochranu proti nečinnosti podanou dne 26. března 2020 se žalobce domáhal, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost vydat do třiceti dnů od právní

moci rozsudku rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Poukazoval na to, že žalovaný byl ode dne 20. prosince 2019 v této věci zcela nečinný a že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců nerozhodla o žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti.

[4] Krajský soud v průběhu řízení obdržel od žalovaného usnesení ze dne 26. března 2020 č. j. OAM-39657-23/ZM-2019, kterým bylo s odkazem na § 64 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s čl. I bodem 4 usnesení vlády č. 198 vyhlášeného pod č. 71/2020 Sb. přerušeno správní řízení o žádosti žalobce do doby ukončení vyhlášeného nouzového stavu, případně do konce platnosti krizového opatření uvedeného v čl. I bodě 4 citovaného usnesení vlády, který s účinností od 14. března 2020 nařizuje přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech.

[5] Usnesením označeným v návětí krajský soud žalobu odmítl. Konstatoval, že je třeba přihlédnout k aktuální situaci, především k vyhlášení nouzového stavu na území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru SARS CoV-2, v jehož důsledku vláda usnesením vyhlášením pod č. 71/2020 Sb. nařídila s účinností od 14. března 2020 přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech. Krajský soud konstatoval, že zaměstnanecká karta je oprávněním k pobytu nad 90 dnů, uvedené krizové opatření se tudíž týká i řízení o žádosti žalobce. Dále krajský soud poukázal na to, že toto řízení bylo přerušeno. Dospěl k závěru, že usnesení vlády o přerušení řízení o žádostech o povolení k pobytu je přiměřenou reakcí na aktuální situaci způsobenou celosvětově rozšířenou pandemií koronaviru. Usnesení žalovaného o přerušení řízení tudíž krajský soud považuje za věcně důvodné, po rozumu zákona a nikoli účelové. Jelikož je správní řízení přerušeno, lhůty týkající se provádění úkonů v řízení neběží a žalovaný nemůže konat (vydat rozhodnutí). Krajský soud dále poznamenal, že žalovanému nemůže uložit povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku, eventuálně v jiné přiměřené lhůtě, neboť není zřejmé, jak dlouho potrvá překážka bránící pokračování v řízení. Krajský soud shrnul, že již ze samotných tvrzení žalobce, ve spojení s platnou a účinnou právní úpravou, je evidentní, že žalovaný nemůže vydat rozhodnutí a soud nemůže žalobě vyhovět, respektive že se žalobce domáhá uložení povinnosti, které zjevně není za daného skutkového a právního stavu možné. Uzavřel tedy, že „*v žalobě absentuje takové tvrzení o nečinnosti žalovaného, které je v případě jeho prokázání způsobilé založit úspěšnost žaloby*“, tedy „*plausibilní tvrzení o takovém nezákonném jednání žalovaného, jehož následkem by mohlo být (za daného právního stavu) v případě, že by bylo tvrzení pravdivé, vydání rozsudku ukládajícího žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci ve lhůtě uvedené v petitu žaloby*“, a s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. ledna 2019 č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS, žalobu odmítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že jeho žaloba proti nečinnosti žalovaného obsahovala všechny zákonné náležitosti. Ani soud nerozporoval, že žalovaný byl ke dni podání žaloby nečinný. Lhůta

pro vydání rozhodnutí žalovanému uplynula ještě před vyhlášením nouzového stavu, před vydáním usnesení vlády č. 91/2020 Sb. i před vydáním usnesení o přerušení řízení. Nečinnost žalovaného nemá s těmito akty žádnou souvislost. Aktuální situace krajskému soudu nebrání v rozhodnutí, jímž by žalovanému nařídil rozhodnout o žádosti žalobce do třiceti dnů od ukončení nouzového stavu či zrušení krizových opatření uvedených v bodě I.4 usnesení vlády č. 71/2020 Sb. Stěžovatel dále zdůraznil, že proti usnesení o přerušení řízení podal odvolání, o kterém doposud nebylo rozhodnuto.

[7] Stěžovatel považuje usnesení vlády č. 71/2020 Sb. za nezákonné. Není mu zřejmé, jaký konkrétní cíl mělo krizové opatření v bodu I.4 tohoto usnesení sledovat, protože vláda ani v tomto usnesení ani v usnesení o vyhlášení nouzového stavu nevymezila dotčená práva a povinnosti, jak jí ukládá čl. 6 odst. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. Obsah tohoto krizového opatření neodpovídá § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon), na jehož základě bylo přijato. Přerušení správních řízení nijak nepřispívá k řešení výskytu koronaviru a k odstranění jeho následků a nesleduje žádný cíl uvedený v citovaném ustanovení krizového zákona. Část odůvodnění napadeného rozsudku, v němž krajský soud uvedl, že omezení provozu správních orgánů, včetně zastupitelských úřadů bylo s ohledem na aktuální situaci nezbytné, považuje stěžovatel za nepřezkoumatelnou.

[8] Rovněž usnesení o přerušení správního řízení je dle názoru stěžovatele nezákonné. Kromě toho, že bylo přijato na základě nezákonného usnesení vlády, v něm žalovaný cituje § 6 odst. 2 písm. b) krizového zákona, zatímco krizové opatření vlády bylo přijato na základě § 6 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Ani procesní rozhodnutí o přerušení řízení není provedením organizačního či technického opatření určeného k řešení výskytu koronaviru na území České republiky.

[9] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud rozhodoval na základě sdělení žalovaného o přerušení řízení, aniž je předtím poskytl žalobci k vyjádření, čímž porušil zásadu kontradiktornosti řízení. Krajský soud navíc nesprávně zjistil skutkový stav. Usnesení o přerušení řízení totiž nenabylo právní moci, neboť stěžovatel proti němu podal odvolání.

[10] Zástupce stěžovatele na závěr navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby se jako *obiter dictum* vyjádřil k námitkám uvedeným v bodech [7] a [8], a to bez ohledu na to, jak o kasační stížnosti rozhodne. S ohledem na usnesení vlády č. 71/2020 totiž pravděpodobně nejsou konány žádné úkony ve stovkách řízení, a proto je možné očekávat větší množství obdobných žalob.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ve věci stěžovatele nebyl nečinný. Zdůraznil nutnost přihlédnout k vyhlášení nouzového stavu a s ním souvisejícím krizovým opatřením, v jejichž rámci vláda nařídila přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů. Žalovaný tedy neměl jinou možnost než řízení o žádosti stěžovatele přerušit. Žalovaný činil kroky k tomu, aby ve věci rozhodl, ovšem stěží mohl předpokládat, že bude muset řízení přerušit na dobu trvání nouzového stavu. Řízení je přerušeno v souladu se zákonem a v případě skončení nouzového stavu či zrušení příslušného krizového opatření bude žalovaný pokračovat v řízení o žádosti stěžovatele. Žalovaný též zdůraznil, že krizové opatření vlády bylo přijato na základě zákona a je pro

své adresáty právně závazné. Žalovaný se ptá, proč stěžovatel podal žalobu na ochranu proti nečinnosti až dne 26. března 2020, když tvrdí, že žalovaný byl nečinný již od 20. prosince 2019. Krajský soud se ve svém rozhodnutí zabýval důvody žaloby a učinil shodný závěr jako žalovaný, totiž že usnesení o přerušení řízení bylo primárně vydáno v návaznosti na předmětné usnesení vlády, přičemž je soud shledal věcně důvodné a nikoli účelové.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[13] Krajský soud odmítl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), který takový postup umožňuje v případě, že *soud o této věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat*. Nedostatek podmínek řízení krajský soud spatřoval v tom, že žalobce v žalobě nevymezil žádné *plausibilní* tvrzení o nečinnosti žalovaného.

[14] Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. O této žalobě rozhoduje soud *na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Soud zamítne žalobu, není-li důvodná.* (§ 81 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom konstantně judikuje, že *„ustanovení § 79 s. ř. s. vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně-právnímu vztahu, a vedl soud k rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu. V průběhu řízení se poté zkoumá, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný tvrzené nečinnosti dopustil, zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. […] posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení."* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. září 2010 č. j. 7 Ans 5/2008 - 164, č. 2181/2011 Sb. NSS).

[15] Aby dosáhl věcného posouzení žaloby, musí tedy žalobce v žalobě tvrdit, že správní orgán, který má vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, je nečinný a že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které mu příslušný právní předpis k ochraně proti nečinnosti stanoví. Tyto náležitosti žaloba v projednávané věci splňovala. Žalobce vymezil předmět řízení, v němž je dle jeho názoru žalovaný nečinný, přičemž není třeba zdůrazňovat, že rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu je *rozhodnutím ve věci samé* ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. (tedy rozhodnutím, které lze následně napadnou žalobou

podle § 65 a násl. s. ř. s. – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2008 č. j. 1 Ans 5/2008 - 104). To, že žalobce považuje žalovaného v tomto řízení za nečinného, je zřejmé z toho, že podal žalobu na ochranu proti nečinnosti, zároveň to žalobce v žalobě uvedl („*správní orgán I. stupně byl ode dne 20. prosince 2019 zcela nečinný*“). Žalobce v žalobě konečně uvedl i to, že bezvýsledně vyčerpal prostředky na ochranu proti nečinnosti podle správního řádu, neboť Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o jeho podnětu podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu dosud nerozhodla. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jaké další tvrzení by měl žalobce v žalobě na ochranu proti nečinnosti uvést, aby tato žaloba obsahovala „*plausibilní tvrzení o takovém nezákonném jednání žalovaného, jehož následkem by mohlo být (za daného právního stavu) v případě, že by bylo tvrzení pravdivé, vydání rozsudku ukládajícího žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci ve lhůtě uvedené v petitu žaloby*“, jak požadoval krajský soud.

[16] Krajský soud vyšel z usnesení ze dne 21. listopadu 2017 č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS, v němž rozšířený senát ve vztahu k žalobě na ochranu před nezákonným zásahem konstatoval, že „*pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem ‚zásahem‘ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v připustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. […] Je však třeba zdůraznit, že odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná.*“ Jako typický případ pro takový postup označil rozšířený senát žalobu označující za nezákonný zásah to, že „příliš často prší“. Citované usnesení sice zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 15. května 2018 sp. zn. II. ÚS 635/2018, N 94/89 SbNU 387, avšak jako protiústavní shledal výklad lhůt pro uplatnění zásahové žaloby v případě trvajících zásahů, nikoli citovaný závěr. Lze z něj tudíž nadále vycházet, jak ostatně Nejvyšší správní soud učinil například v rozsudku ze dne 28. listopadu 2018 č. j. 2 Ads 249/2018 - 41, v němž připustil odmítnutí z důvodu chybějícího plausibilního tvrzení o nezákonném jednání veřejné správy i ve vztahu k nečinnostní žalobě.

[17] Je zřejmé, že krajský soud vztáhl závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu na situaci, na niž v žádném případě nedopadají. Nelze srovnávat žaloby, v nichž si účastníci řízení stěžují například na nepříznivé povětrnostní podmínky, s podáním stěžovatele, který řádně vymezil všechny okolnosti, které jsou potřebné k tomu, aby bylo možné o žalobě na ochranu proti nečinnosti věcně rozhodnout. Ostatně krajský soud to, zda je žalovaný nečinný, fakticky posuzoval, neboť se zabýval tím, zda bylo řízení o stěžovatelově žádosti přerušeno v souladu se zákonem. V tomto směru je napadené usnesení vnitřně rozporné.

[18] Důvodná je i námitka stěžovatele, že mu krajský soud nedal možnost vyjádřit se k usnesení o přerušení správního řízení. Z výše rekapitulovaného sledu událostí vyplývá, že toto usnesení bylo vydáno ve stejný den, jako stěžovatel podal žalobu (26. března 2020). Stěžovatel tuto skutečnost v žalobě nemohl předpokládat, a nemohl se k ní tudíž ani vyjádřit. Otázka, zda bylo správní řízení přerušeno důvodně v souladu se zákonem, je přitom velmi důležitá pro posouzení, zda je správní orgán nečinný (k tomu srov. usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. ledna 2014 č. j. 7 Ans 10/2012 - 46, č. 3013/2014).

[19] Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. mají účastníci *v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu*. Podle § 74 odst. 1 věty druhé s. ř. s. (který se *per analogiam* uplatní i v řízení o nečinnostní žalobě – srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2011 č. j. 8 Ans 4/2011 - 169 či ze dne 16. července 2008 č. j. 1 Ans 6/2008 - 58), předseda senátu doručí žalobci vyjádření žalovaného. Citovaná ustanovení jsou projevem zásady kontradiktornosti řízení, která vyžaduje, aby každá ze stran měla „*možnost nejen předložit důkazy a argumenty, které považuje za nutné, aby její požadavky uspěly, ale také možnost seznámit se všemi důkazy a vznést k nim připomínky za účelem ovlivnit rozhodnutí soudu. Z principu kontradiktornosti vyplývá, že rozhodnutí soudu nemůže být založeno na ničem, co nebylo předmětem diskuse stran, resp. co jim nebylo předloženo k diskusi*“ (nález Ústavního soudu ze dne 9. února 2017 sp. zn. IV. ÚS 216/16, N 24/84 SbNU 293). V rozsudku ze dne 6. prosince 2007 sp. zn. 2 Afs 91/2007 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*účastníci mohou legitimně očekávat, že budou dotázáni, zda určitý dokument vyžaduje jejich specifické vyjádření, musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu a musí mít možnost se k nim vyjádřit. Soud je tedy podle tohoto závěru povinen doručit účastníku vyjádření jiného účastníka, a to zejména pokud z něj bude při rozhodování vycházet. V situaci, kdy bylo ve věci samé rozhodnuto bez nařízení jednání, je nutno tento závěr aplikovat ještě důsledněji. Účastníci se totiž nemohou o skutečnostech, z nichž bude soud vycházet, a podáních druhého účastníka dozvědět při nařízeném jednání. Je tak nutné, aby jim veškeré relevantní podklady a vyjádření byly doručeny. Ostatně i žalobce vyjádření podal, jak je z něj zřejmé, dvojmo a počítal tedy zjevně s tím, že bude stěžovateli soudem doručeno.*“ Citovaný závěr se bezesporu uplatní i v situaci, kdy soud odmítne projednatelnou žalobu z procesních důvodů jenom na základě informace o nepravomocném přerušení řízení, kterou mu poskytne žalovaný a na niž žalobce neměl možnost před rozhodnutím soudu jakkoli reagovat.

[20] Z toho vyplývá, že krajský soud v projednávané věci zatížil řízení závažnou vadou, která způsobila nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť upřel stěžovateli právo vyjádřit se k důležitému aspektu rozhodování o žalobě, tedy k otázce přerušení správního řízení, v němž měl být žalovaný dle žalobního tvrzení nečinný. Z kasační stížnosti je přitom zřejmé, že stěžovatel považuje přerušení řízení za nezákonné a svůj názor má podepřený řadou argumentů. Krajský soud však odmítl žalobu dříve, než měl stěžovatel možnost tyto námitky uplatnit, a proto se s nimi krajský soud ani nevypořádal.

[21] Stěžovateli je třeba přisvědčit i v tom, že krajský soud se nijak nezabýval tím, zda je vyhlášení nouzového stavu a na něj navazující opatření v příčinné souvislosti s nečinností žalovaného (zde má Nejvyšší správní soud poukazuje především na tvrzení stěžovatele, že žalovaný byl nečinný již před vyhlášením nouzového stavu). V tomto směru je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal důvod, aby se „v první linii“ vyjadřoval k otázce zákonnosti přerušení správních řízení s ohledem na usnesení vlády vyhlášené pod č.

71/2020 Sb., respektive zákonnosti samotného usnesení vlády. Takový postup by nebyl v souladu s kasačním principem, který ovládá řízení před Nejvyšším správním soudem. K argumentaci stěžovatele, resp. žalovaného se – poté, co mu umožní ji uplatnit – musí nejprve vyjádřit krajský soud, jehož závěry pak na základě případné další kasační stížnosti bude moci přezkoumat Nejvyšší správní soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Shrnuto a podtrženo, postup krajského soudu, který žalobu se všemi zákonnými náležitostmi i s plausibilním tvrzením o nečinnosti žalovaného odmítl z důvodu, že podle něj neobsahuje plausibilní tvrzení žádné, představuje učebnicový příklad odmítnutí spravedlnosti, které je principiálně zakázáno v dobách běžných, tím spíše za situace zvýšeného rizika pro zachování práv a svobod v mimořádných stavech (zákaz *denegationis iustitiae*). Krajský soud tak porušil stěžovatelovo ústavně garantované základní právo na soudní ochranu v čl. 36 Listiny základních práv a svobod, ve spojení s institucionálním ustanovením čl. 90 Ústavy České republiky. Nadto krajský soud fakticky důvodnost žaloby, ovšem procesně nezpůsobilou formou, posoudil, včetně skutečností, k nimž nedal žalobci možnost se vyjádřit.

[24] Nejvyšší právní soud proto usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[25] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu